

COLUMN 74 – EEN BOTERHAM MET TEVREDENHEID

Een boterham met tevredenheid

*Accepteer en pas aan
en het leven wordt veel leuker*

Ons funeraire leven ligt stil. Nou ja, bijna dan, Rindert schrijft wel aan zijn artikelen voor de website en ik aan de column en pruts wat aan de verlieskunstdingetjes, maar dat was het dan wel. Momenteel ook niks funerairs in de vorm van begrafenissen of crematies. Gelukkig maar. Daar zit je niet op te wachten. Ook geen funeraire wandelingen over begraafplaatsen zoals vorig jaar winter, behalve onlangs eentje, naar 'het Catrien'. Vorig jaar ging het moeizaam omdat Rinderts heup steeds slechter werd. Nu gaat het nog moeizaam omdat Rindert nog herstellend is van de reviserende heupoperatie. De operatie was op de laatste dag voordat de afdeling weer gesloten werd vanwege de toestroom van coronapatiënten. Hoeveel mazzel kun je hebben. Maar het gaat elke dag beter met de heup, gestage vooruitgang! Onze actieradius is nog wel zeer beperkt, maar dat geldt voor de meesten van ons.

Natuurlijk zijn we intussen geboosterd. Burgerplicht, vind ik. Gewoon burgerplicht. Omdat corona anders maar blijft voordringen op alles en iedereen. Mensen met kanker laten doodgaan om mensen die corona hebben te redden, als dat lukt tenminste. Dit kan toch niet. In mijn ogen is dit code zwart. Iemand maakt toch steeds die keuze: "jij wel (corona) en jij niet (kanker, hart, transplantatie, e.d.), jij krijgt een kans en jij krijgt die niet". Nu al wordt steeds die keuze gemaakt. Al heel lang. Afschalen heet dat. Een soort van code zwart.

Ik hoorde iemand vlak voor kerst op TV zeggen dat hij nu best mocht vliegen naar zijn vakantiebestemming, want "hij zat al twee weken binnen!" Sjeessus, mens, dacht ik toen, ik zit al twee jaar binnen. En velen met mij. Doe normaal zeg ... "al twee weken binnen"...Ooit van een boterham met tevredenheid gehoord? Accepteer het maar, pas je aan en het leven wordt opeens veel leuker. Er kan nog zoveel wèl. Maar genoeg over corona, iedereen is het inmiddels wel spuugzat, kits beu, ik ook.

We waren dus eventjes naar 'het Catrien'. Onze begraafplaats. Met twee krukken. Toch een verademing, er eventjes tussenuit. Het was er stil, niemand te zien. Rindert moest nog een paar pastoorsgraven op de foto hebben. Hebben we een paar honderd foto's van 'het Catrien', moet-ie natuúrlijk foto's hebben van een van de weinige graven die we nog niet hadden gefotografeerd.

Dat gebeurde afgelopen zomer ook met Nuenen. Dan dook er weer een naam op die in de verte iets met Van Gogh te maken had en dat graf moest dan nog worden opgezocht en op de foto. Twee weken later van hetzelfde laken een pak. En nog een keer. We zijn er wel vijf keer geweest.

Vlak voor Allerzielen was er een uitvaartbijlage in de krant. Met een kleurrijke bloemenfoto, chrysanten natuurlijk.

Eindhovens Dagblad 2.11.2021

Vis eten uit de Noordzee?

Dat middelste ding zijn we spuugzat

Daar hebben we dit keer niks van gezien. We konden ook niet naar de jaarlijkse herdenking op 2 november op 'Ons Catrien'. In het donker, ongelijke paden, drukte, volle aula, niet goed ter been, corona ... we hebben het voorbij laten gaan. Dit jaar misschien.

Het is een interessante bijlage, heel divers. Natuurlijk ook over een natuurbegraafplaats, Schoorsveld in Heeze. Een prachtige plek, we zijn er geweest, we snappen dat mensen ervoor vallen. Toch heeft het niets met de begraafplaats van doen waar wij zo van houden.

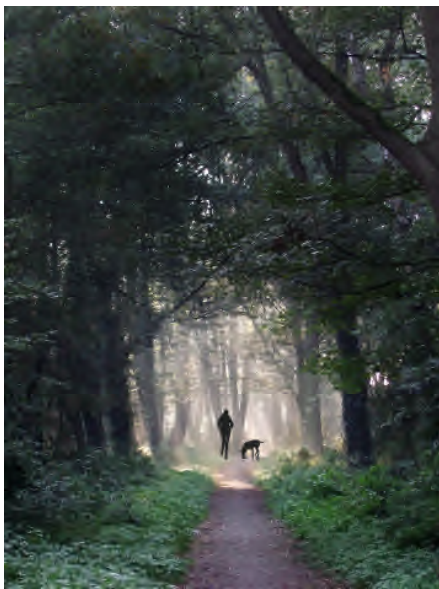
Een artikel over het huisdier dat achterblijft als het baasje/bazinetje sterft. Dat is inderdaad heel zielig. Ik denk dat het beestje goed beseft wat er is gebeurd, maar dan, hoe gaat het leven voor dat diertje er dan uitzien? Misschien wil niemand ervoor zorgen, dierenasiel dus. Of in laten slapen. Of terecht komen in een huishouden waar je niet kunt aarden, bijvoorbeeld teveel kinderen. Niet alle hondjes kunnen –zoals schotse Bobby- elf jaar op het graf van het baasje gaan liggen rouwen.

Rouwaccessoires, je kunt het zo gek niet bedenken of er is wel een kunstig gemaakt item van welk materiaal dan ook waar een beetje as of een haarlok in kan. Vaak ook verwerkt in een sieraad. Heel dierbaar om dat te dragen. Maar wat een drama als je dat sieraad verliest.

Was voorheen de keuze begraven, cremieren of ter beschikking stellen van de wetenschap, er is nu bijna een mogelijkheid bijgekomen: resomeren. De wet moet nog worden aangepast, bij dieren mag het al. Ik noem het 'de kookpot', het is uiteindelijk gewoon koken en oplossen. De botjes blijven over. Ik kan er niet mee uit de voeten. Er zit nog iets aan te komen: cryomeren. Bevriezen en tot stof trillen. En composteren, maar dat zit nog niet in de planning. Een zeemansgraf mag ook, maar dat moet je eerst naar de UK. Voor de kust van Nederland mag dit niet. Ik hoop dat voor onze kust ook onze haring wordt gevangen en niet in de wateren van de UK.

Er zijn mensen, (echt-)paren die ervoor kiezen om samen te gaan. Omdat hun leven klaar is. Af. Mooi geweest. Tevreden. Ook het stervensproces komt ook aan bod in de bijlage. Een reis van het sterven, van uur tot uur. Deze heb ik even overgeslagen. Misschien komt dat omdat we veel krimi's kijken en die zijn soms/vaak niets verhullend. Vooral die over de patholoog-anatomen. En ik lees (nee, verslind) nu ook nog eens de boeken over Kay Scarpetta, hoofd patholoog-anatoom van de forensische dienst, auteur is Patricia Cornwell. De beschrijvingen zijn heel goed, je ziet alles zó voor je. Afgelopen zomer hebben we die boeken vergaard in de kringloopwinkels, een leuke speurtocht in barre tijden en die was serieus bedoeld voor de volgende lockdown. En die kwam er ook nog, zodat ik er onlangs aan ben begonnen. We missen er nog twee uit de serie, maar die zitten helemaal aan het eind, dus ik kan nog even vooruit. Geen onderwerp wordt geschuwd, zelfs de body farm niet.

Het hospice komt eveneens aan bod in de krantenbijlage. Een bewoonster kiest er liever voor om het hospice een 'verwenhuis' te noemen. Kan ook. Want het draait om het leven! Het geeft in ieder geval aan hoe goed ze daar voor je zorgen en met je omgaan. Hoe zou het zijn om in zo'n huis te verblijven? Wetend dat je er bent om te sterven? Geen idee. Ik kan me er nog niet zo goed een voorstelling van maken.

Er is licht aan het eind van de tunnel

*Gelukkig nieuwjaar
en de hartelijke groetjes van mij*

Misschien wel gewoon omdat ik er niet heen wil, nog niet. In mijn werk heb ik wel meegemaakt dat er een patiënt naar toe ging om te sterven. Maar dat gebeurde niet. De patiënt stierf niet, maar knapte op. Zorgen ze daar zó goed voor je? Patiënt werd ontslagen ...

En dan was er nog een bladzijde met drie persoonlijke vragen aan diverse mensen.

Vragen aan jezelf om even bij stil te staan:

- denk aan iemand die jou dierbaar is. Welke tekst zou je voor die persoon op de rouwkaart zetten?
- wat zou jij willen dat nabestaanden over jou op de kaart zetten?
- wat doe je eraan om die tekst te verdienen?

Jeetje, dat is wat. De eerste, die zou me nog wel lukken. Maar dan, die twee daarna. Dat zou ik zo niet weten. De tweede vraag is iets gemakkelijker dan de derde. Vooral die derde ... die moet de tweede wel waarmaken natuurlijk. En je moet zeker weten dat je naasten het met je eens zullen zijn. Je kunt niet iets geweldigs over jezelf verwachten om vervolgens tot de conclusie te komen dat je er niks voor gedaan hebt om dat waar te maken.

Misschien zijn dit vragen om aan het begin van het nieuwe jaar eens over na te denken. Je bent er nog, dus nu kan het nog. Zelfreflectie. Het begin van goede voornemens? Die maak ik nooit. Of het moet deze zijn: ik zal me aanpassen aan de maatregelen die ons nog te wachten staan. Ik zal dit jaar in ieder geval nog vaak een boterham met tevredenheid eten.

Maak er iets moois van het komende jaar.

We komen hier vandaan en ...

... we gaan daar naar toe!